

fremt Kommissionens nedenfor stillede Forslag om Anvendelsen af Afgiften af de personlige Privilegier i Apotekervæsenets Interesse maatte blive tagne til Følge; disse Forslags Gennemførelse vilde vel — efter Kommissionens Formening — ikke opluge hele Indtægten, men dog væsentlig forringe den Andel, der vilde blive tilbage for Statskassen. Kommissionen kan derfor ikke tilraade at foretage en Afløsning paa en af de foranstøttede Maader.

Man vilde naturligvis kunne sikre sig Dækning af Udgifterne ved en Afløsning — saavel Renter af den Kapital, som det maatte blive nødvendigt at laane, som de til Aaarets Amortisation fornødne Beløb — naar man efter Afløsningen forhøjede Medicinaltaksten saameget, som fornødent gjordes til Opnaaelse af saadanne Afgifter af Apotekerne, at derved det Underfund, som Afløsningsinstitutionen ellers vilde medføre, dækkedes. Kommissionen ser sig ikke i Stand til at opstille en Beregning om, hvor meget Medicinaltaksten gennemgaaende maatte forhøjes for at naa dette Resultat. Men for Kommissionen er dette for saa vidt af underordnet Betydning, som den er enig i, at Afløsningen af de reelle Privilegier vilde være for dyrt købt, naar den kun kunde foregaa med et saadant Offer for Befolkningen. Hvad der end menes om Priserne paa Medicin her i Landet, er det et Faktum, at de i det Hele taget ere lavere i Danmark end andetsteds. Denne Fordel bør ikke opgives. Og selv om Medicinaltaksten kunde forhøjes, uden at Medicinalpriserne bleve højere end andetsteds, vilde Kommissionen finde det urigtigt, om man lagde Byrden ved Afløsningen over paa den store Befolkning, der upaatvivlelig ikke føler nogen væsentlig Ulempe ved, at en Del af Apotekerprivilegierne ere reelle.

Naar man ikke vil lægge Udgifterne ved Afløsningen over paa Statskassen eller paa Befolkningen, er man henvist til at søge dem indbundne gennem Apotekerne. Efter hvad der foreligger, synes den i Sverige i Maret 1873 indførte Ordning — hvor efter der samtidig blev truffet den Bestemmelse, at Retten til at overdrage Apotekerprivilegier til andre skulde ophøre efter et vist Antal Aars Forløb, og meddelt Sanction paa Statutter for en Amortisationsfond for de ommeldte Privilegier med sammes Gjere (eller andre, som efter Afløsningen overtage Apotekerne) som Interessenter — at have været grundet, i alt Fald til en vis Grad, i en Overenskomst mellem Statsmagten og Flertallet af Indehaverne af de salgbare Privilegier. Da der i Danmark ikke har vist sig noget Tegn til, at Indehaverne af de reelle Privilegier ere til Sindss paa lignende Maade at medvirke til Sagens Fremme, kunde det synes at ligge nær at løse Opgaven paa den Maade, at Lovgivningsmagten indskrænkede sig til at bestemme, at de reelle Apotekerprivilegier til et vist fjernere liggende Tidspunkt skulde bortfalde, overladende til Privilegiehavernes eget Initiativ at danne en Amortisationsfond og derpaa at søge Statens Autorisation paa Statutterne for Fonden, eventuelst dens Bistand ved Amortisationens Gennemførelse. Den svenste Ordning frembyder et tilsvarende Eksempel, for saa vidt angaar de Privilegiehavere, som ikke vilde indtræde i Amortisationsfonden af 1874, men senere dannede en særskilt, af Statsmagten godkendt Amortisationsfond. — Kommissionens store Flertal (samt